

■ «Ὡν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τούτους ἀπὸ τῆς κοινωνίας προσήκει φεύγειν» (Μ. Ἀθανάσιος)

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶν.

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ αἰρετικοῦ Παπισμοῦ συνιστᾷ διαστροφή τῆς Ὁρθοδόξου Ἀγιοπατερικῆς Παραδόσεως

Ἡ θεολογικὴ διάστασις τῶν δύο ἐπίσημων ἐπισκέψεων καὶ ἡ ἀνάδυσις τῆς «Ἐκκολαπτομένης Νέας Ἐκκλησίας»

*Ἡ συγκρητιστικὴ ἀδελφοποίησις Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου
καὶ ἡ ἀντι-πατερικὴ στάσις τοῦ Ἁγίου Ὁρους*

α. Τὸ συγκρητιστικὸ πλαίσιο

ΟΙ ΔΥΟ ἐπίσημες ἐπισκέψεις καὶ *συναντήσεις* τοῦ παρελθόντος διμήνου (29-30 Νοεμβρίου, 14-15 Δεκεμβρίου), ἤτοι τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄ στὸ Φανάρι καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδοῦλου στὸ Βατικανό, ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν στοὺς Ὁρθοδόξους Ἀντι-οικουμενιστὰς ὅλου τοῦ φάσματος νὰ διαπιστώσουν ἐπὶ τέλους, βαθύτερα τώρα, τὸν τρόπο δράσεως τῶν *Οἰκουμενιστῶν* καὶ τῆς προωθήσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

«Ἐν ὀνόματι τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐνότητος καὶ ἀγάπης, καταπατοῦνται κατάφωρα καὶ ἀσύστολα θεσμοὶ αἰώνων. Παραθεωρεῖται ὡς ξεπερασμένο καὶ ἀναχρονιστικὸ τὸ ἱερὸ Πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας, διαγράφονται ἱεροὶ Κανόνες, ἀθετεῖται ἡ εὐαγγελικὴ γραμμὴ, τὴν ὁποία μὲ ἀκρίβεια καὶ φόβο Θεοῦ ἀκολούθησαν οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, καὶ ἐπιχειρεῖται ἡ “μετάθεσις ὁρίων”, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνοι ἔθεσαν καὶ ὑπερασπίσθηκαν μὲ θυσίες, δάκρυα καὶ αἷμα»¹.

Ὁμολογεῖται ἀπὸ λίαν ἐπίσημα χεῖλη καὶ μὲ παρρησία πλέον, ὅτι ὁ αἰρετικὸς *Οἰκουμενισμὸς* προωθεῖ ἓνα *μοντέλο*, τὸ ὁποῖο

«ἀνασταίνει τὸν σαρωτικὰ ἀπέλιδα Συγκρητισμό· αὐτὸς θὰ ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς προσχεδιασμένης καὶ ἤδη ἐκκολλητομένης νέας ἐκκλησίας»¹.

Τὰ πρόσφατα γεγονότα τοῦ Φαναρίου καὶ τοῦ Βατικανοῦ ἐξετυλίχθησαν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ συγκρητιστικοῦ πλαισίου, τὸ ὁποῖο -ὑπενθυμίζομε- ἔχει θεσμοποιηθῆ κατόπιν πανορθόδοξου συναινέσεως ὑπὸ τῶν λεγομένων ἐπισημῶν Δικαιοδοσιῶν ἢ Α΄ Πανορθόδοξος Διάσκεψις τῆς Ρόδου (1961) εἶχε ἀποφασίσει, ὡς γνωστόν,

«τὴν ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 παρουσίαν καὶ συμμετοχὴν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει»².

Δικαίως λοιπὸν ἐχαρκτηρίσθησαν τὰ διαδραματισθέντα στὸ Φανάρι καὶ τὸ Βατικανὸ ὡς «σοβαρές, ἀθέμιτες καὶ ἀνήκουστες παραβάσεις»¹, οἱ ὁποῖες «ἀπάδουν πρὸς τὴν Παράδοση τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας» καὶ «ἐμβάλλουν σὲ ἀγωνία καὶ προβληματισμό, πληγώνουν καὶ σκανδαλίζουν τὸν πιστὸ λαό»¹.

Καὶ ὀρθότατα ἐπισημαίνεται, ὅτι ὁ σκανδαλισμὸς αὐτὸς εἶναι «μεγαλύτερος καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος» ἀπὸ κάθε ἄλλον σκανδαλισμὸ, διότι

«ἐδῶ ἔχουμε ἀμβλυνση τοῦ ὀρθοδόξου αἰσθητηρίου τῶν πιστῶν, πού δὲν θεραπεύεται εὐκολα»³.

Στὰ ὄρια τῆς «Ἐκκολλητομένης Νέας Ἐκκλησίας» ἔχει υἱοθετηθῆ «ἡ χειρότερη ἐκκλησιολογικὴ πλάνη καὶ αἵρεση»:

«οἱ πιστοὶ ὅλων τῶν δογμάτων εἶναι ἀδελφοί, ἔχουν ἀγαστὲς σχέσεις συνεργασίας καὶ συναλληλίας μεταξύ τους»⁴.

6. «Ἐνίκησεν ὁ διάβολος, ἡ πλάνη καὶ ἡ αἵρεσις»

ΘΑ ΗΤΑΝ λοιπὸν ὀλέθριο λάθος νὰ θεωρηθοῦν τὰ διαμειφθέντα καὶ διαπραχθέντα στὸ Φανάρι καὶ τὸ Βατικανὸ μόνον ὡς «παραβάσεις», ἔστω καὶ ὑπερβολικὰ σοβαρές· τὸ πλεόν σοβαρὸν καὶ ὄντως τραγικὸν εἶναι, ὅτι μέσω αὐτῶν ὁ κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ κ. Χριστόδουλος μὲ ἐξαιρετικὴ ἐνάργεια καὶ ἐπισημότητα ἀνέδειξαν τὴν μὴ ὀρθόδοξη-πατερικὴ αὐτοσυνειδησία τους, ἀνεγνώρισαν de facto τὸν Παπισμὸ ὡς Ἐκκλησία καὶ εἰσῆλθαν ἔτι βαθύτερα στὴν αἵρεσι.

Λίαν εὐστόχως καὶ μὲ πατερικὴ εὐθυκρισία ὑπεδείχθη ἐγκυρότατα στὸν πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, ὅτι ἡ στάσις του ἐναντι τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄ ἀποτελεῖ «ἐγκλημα», «ἐμπλοκὴ στὴν αἵρεση», «εἰσοδο στὴν αἵρεση»:

«Ἀνταλλάξατε, Παναγιώτατε, τὴν ἀλήθεια τοῦ μαρτυρίου τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὸν στηρικτικὸ τοῦ [ἐγκοσμίου οἰκουμενικοῦ] ἀξιώματός σας παπικὸ ἀσπασμό! Προτιμήσατε τὴν πανηγυρικὴ σας εἰσοδοὶν στὴν αἵρεση... Σᾶς διέφυγε, δυστυχῶς, ἀπὸ τὸ πνεῦμά σας, ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας! Κερδήσατε τὴν κακοδοξία τῆς αἱρέσεως!»⁵.

Πράγματι, ὑπερβαίνει καὶ τὰ ὅρια τοῦ τραγικοῦ, ἡ διαπίστωση ὅτι

«εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸ Φανάρι, μὲ τὰς συμπροσευχὰς καὶ τὸ συγκαλυμμένον συλλειτουργῶν ἐνίκησεν ὁ διάβολος, ἡ πλάνη καὶ ἡ αἵρεσις, ἠττήθησαν δὲ ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, τὸ Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἓνα μὲ τὸ σκότος καὶ τὴν πλάνην· ἠττήθησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, πὺ μᾶς ἄφησαν ὡς παρακαταθήκην»⁶.

Μέσω τῶν «συναντήσεων» αὐτῶν, ἐντὸς τοῦ κοινῶς ἀποδεκτοῦ συγκρητιστικοῦ πλαισίου, ὅπως παρατηρεῖται λίαν ἐγκύρως,

«ἀναγνωρίζεται ἀπὸ κορυφαίους ἐκπροσώπους τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ Πάπας ὡς ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ· ὁπότε ἀναγνωρίζεται σιωπηρὰ καὶ τὸ Βατικανὸ ὡς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀθνητικὸς δηλαδὴ Χριστιανισμός»⁷.

Κατὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπο λοιπὸν κ. Χριστόδουλο, μὲ ὅσα εἶπε-διεκλήρυξε στὴν «συνάντησί» του μὲ τὸν Πάπα,

«ἡ σημερινὴ «Ἐκκλησία» τῆς Ρώμης εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν ὁποία ταυτίζεται χωρὶς κανένα δισταγμὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος»⁷.

γ. «Ἐχθροὶ Θεοῦ», «ἀλλότριοι Θεοῦ»

ΕΥΛΟΓΩΣ θὰ ἀνέμενε ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, μετὰ τὴν τόσο ἐπίσημη πλέον ἀδελφοποίησι Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου, μίαν ὀδηγητικὴ φωνὴ ἐξ Ἁγίου Ὁρους, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ παναίρεσις τοῦ συγκρητιστικοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* προάγεται, κορυφοῦται καὶ ὀρχεῖται, οἱ δὲ φερόμενοι ὡς ὀρθόδοξοι ποιμένες προσχωροῦν «ἀγαλλομένῳ ποδὶ» στὴν «Ἐκκολαπτομένη Νέα Ἐκκλησία».

Ἐν τούτοις, ἡ «Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας» δυστυχῶς δὲν ἐσείσθη

«Πολὺ σιωπηλὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος!»· ἐπὶ Ἀθηνᾶγορου «τὸ Ἅγιον Ὅρος τηροῦσε γενναία στάση καὶ πολλὰ Μοναστήρια δὲν τὸν μνημόνευαν· ὑπῆρχαν καὶ πολλοὶ Ἁγιορεῖτες, ποὺ ἔγραφαν πύρινα ἄρθρα κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τότε, ποὺ ἀκόμη δὲν εἶχε ἔλθει ἡ ἀνοιξη στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας μετὰ τὸ πλῆθος τῶν λογίων καὶ θεολόγων Μοναχῶν. Τώρα;...»⁸.

Ἡ Ἀνακοίνωσις (17/30.12.2006) τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἡ ὁποία εἶδε τελικὰ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, ἐχαρακτήρισθη λίαν ἐπιτυχῶς «ἄχρωμη, ἄοσμη καὶ ἄγευστη γιὰ τὴν περίστασι!»· Ἰσως νὰ τὴν κατασκεύασε κάποιος τεχνοκράτης Μοναχός!⁹, σὲ καμμία δὲ περιπτώσει δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρῆται ὡς δῆθεν «ἱστορικὴ»¹⁰ καὶ ὡς «πλουτισμὸς ὀρθοδόξου θεολογίας»¹¹!... Ἄν εἶναι δυνατόν!...

Ὅταν οἱ ποιμένες «εἰσέρχονται στὴν αἵρεση» καὶ «εἰς τὴν γραμμὴν τῆς ἀποστασίας»⁶· ὅταν «ταυτίζονται μετὰ τὴν αἵρεση»· ὅταν ἔχωμε «πτώση τῆς κεφαλῆς τῆς Ὁρθοδοξίας στὰ χεῖρα τοῦ Ρωμαίου Ποντίφικα»¹²· ὅταν χαρακτηρίζεται, ὡς καὶ πράγματι εἶναι, ὡς «ἔγκλημα» ἢ «παράδοσις τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴν ἀγκαλιὰ καὶ στὴν προστασία τοῦ Πάπα!»¹²· ὅταν εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι «ἡ ἐμπλοκὴ τοῦ Πατριάρχου στὴν παναίρεσις τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ οἱ παραχωρήσεις στοὺς αἰρετικούς» «ἀκυρώνουν τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας»¹²· τότε τὸ Ἅγιον Ὅρος θὰ ἔπρεπε «νὰ καταγγεῖλῃ τὴν προδοσίαν καὶ τὴν νέαν ἰδιόρρυθμον Φερράραν»⁶· αὐτὸ θὰ «ἔπρεπε ἤδη νὰ εἶχε σταματήσει τὴν μνημόνευσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου»⁶· θὰ ἔπρεπε αὐτὸ νὰ καλέσῃ Κληρὸν καὶ Μονὰς «νὰ διακόψουν τὸ μνημόσυνον τῶν συγχρόνων ἐφιαλτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας»⁶· θὰ ἔπρεπε αὐτὸ νὰ ἐξαγγεῖλῃ «τὸ μόνο, ποὺ θὰ εὐφράνει τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ θὰ καταισχύνει τοὺς κακοδόξους»: «τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἀπανταχοῦ συμφωνούντων ἢ σιωπούντων ἐπισκόπων»¹³.

Τὸ τί εἶναι ἡ παναίρεσις τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καὶ ὅτι δὲν συμφωνοῦν οἱ Ἄγιοι μετὰ τὴν συγκρητιστικὴ προοπτικὴ τοῦ Φαναρίου μᾶς εἶναι ἤδη γνωστά· τὸ ἀναμενόμενον πλέον ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Ἐπίσκοπον Ἀθῶνα «εἶναι τὸ “διὰ ταῦτα”· καὶ αὐτὸ ἀπουσιάζει παντελῶς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἱερῶς Κοινότητος»⁹.

Πρὸς μεγάλην δὲ θλίψιν τῶν εὐσεβῶν, δὲν ἀπουσιάζει μόνον τὸ πολυαναμενόμενον «διὰ ταῦτα», ἀλλ’ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἱερῶς Κοινότητος ἀποδεικνύεται ἀναφανδὸν ὡς ἀντι-πατερικὴ καὶ ἐν ταῦτῳ *σχισμοφυρική*,

• ὅταν «οἱ ἡγούμενοι τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους παρηγοροῦν τὸν Πατριάρχη καὶ τὸν καθησυχάζουν»¹²:

«Τιμῶμεν καὶ εὐλαβούμεθα τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν μᾶς Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο καὶ χαιρόμεθα γιὰ ὅσα θεοφιλῶς καὶ μὲ πολλοὺς κόπους ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας»¹⁰.

• ὅταν οἱ Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τοῦ Ἁγίου Ὄρους θεωροῦν τὴν «παράδοσιν τοῦ Πατριάρχου στὴν Παπικὴ αἵρεσιν»¹² καὶ «ὅσα, καταλυτικὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Διδασκαλίας, συντελέσθησαν καὶ συνέβησαν στὸ κέντρο τῆς Ὁρθοδοξίας»¹², ὡς «ἐθιμοτυπικὲς ἐπισκέψεις»¹⁰ καὶ «φιλόφρονες ἐκδηλώσεις»¹⁰, δηλαδή ὡς «ἀπλὸ πρόβλημα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας σὲ λεπτομέρειες ἀσήμαντες τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας»¹²!

Ἄς μὴ βαυκαλιζῶνται οἱ φιλο-αγιορεῖτες: μόνον τότε τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ ἐπανεῦρη τὴν πρὸ πολλοῦ ἀπολεσθεῖσαν ἀξιοπιστίαν του

• ὅταν, ἐπόμενον τοῖς Ἁγίοις Πατράσι, κατονομάσῃ-προσωποποιήσῃ τοὺς *Οἰκουμενιστάς*, τοὺς γνωστοὺς καὶ συγκεκριμένους φορεῖς καὶ ἐνσαρκωτάς τῆς αἵρέσεως

• όταν χαρακτηρίση αὐτοὺς ὡς «ἐχθροὺς Θεοῦ» καὶ ὡς «ἀλλοτρίους Θεοῦ»¹⁴.

• όταν διακόψῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν «συγχρόνων ἐφιαλτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας».

■ **Μέχρι** τότε, θὰ εὑρίσκεται, ὡς καὶ ὅσοι ἀκολουθοῦν τὴν ἀντι-πατερικὴ στάσιν του, εἰς κοινωνίαν «ἐν γνώσει»¹⁵ μὲ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* καὶ ἐπομένως ὑπὸ τὰς ἀρὰς τῆς Ζ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

*Ἐκ τῆς Γραμματείας
τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Ἑνισταμένων
13/26η Ἰανουαρίου 2007
† Ὁσίου Μαξίμου Κανσοκαλυβίτου*

1. Στεργίου Ν. Σάκκου (Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης), «Ἐνωσις ἢ Ὑποταγή; - Διὰ μίαν νέαν Ἐκκλησίαν», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1673/19.1.2007, σελ. 3 καὶ 4.

2. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 366-367, Θεσσαλονίκη 1996.

3. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση, «Ἡ ἀμβλυνοῖς τοῦ ὀρθόδοξου αἰσθητηρίου τῶν πιστῶν», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1672/12.1.2007, σελ. 6.

4. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση (Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης), «Ὅτε Αἴρεσις οὔτε Σχίσμα ὁ Παπισμὸς-Πλέον τολμηροὶ οἱ νέοι Λατινόφρονες», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1664/10.11.2006, σελ. 3.

5. Ἰωάννου Κορναράκη (Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν), «Ἄνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1673/19.1.2007, σελ. 1.

6. Γεωργίου Ζερβοῦ, «Καλοῦμεν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν Δημητριάδος», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1669/15.12.2007, σελ. 6.

7. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ (Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν), «Ἐὰν ἡμεῖς σιωπήσωμεν, οἱ λίθοι κεκράξονται», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1672/12.1.2007, σελ. 1 καὶ 5.

8. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση, «Ὁρα ἡμᾶς ἡδὴ ἐξ ὕπνου ἐγερεθῆναι», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1671/5.1.2007, σελ. 1 καὶ 5.

9. Ἀρχιμανδρίτου Σωφρονίου, «Ὁ Βασιλεὺς εἶναι γυμνός!», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1673/19.1.2007, σελ. 3 καὶ 4.

10. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1672/12.1.2007, σελ. 3 καὶ 4 (τὸ πλήρες κείμενον τῆς Ἀνακοινώσεως, **17/30.12.2006**).

11. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1673/19.1.2007, σελ. 2, «Γεγονότα καὶ Σχόλια».

12. Ἰωάννου Κορναράκη (Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν), «Ἅγιον Ὅρος - Διχασμὸς ἐν ὄψει», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1674/26.1.2007, σελ. 1 καὶ 5.

13. «Ζητοῦν μὲ Ἄνοικτὴν Ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἱεράν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους Μοναχοὶ τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου», ἐφημερ.

«Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1671/5.1.2007, σελ. 1 καὶ 5· ἔφημερ. «Στῦλος Ὁρθοδοξίας», ἀριθ. 74/Δεκέμβριος 2006, σελ. 12-13 (τὸ πλήρες κείμενον τῆς **Ἀνοικτῆς Ἐπιστολῆς**).

14. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1033D καὶ 1049A.

15. Ζ΄ Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, στλ. 128E καὶ στλ. 201D· Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β΄, σελ. 906β (Συνοδικὸν Ὁρθοδοξίας).